

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การแสดงละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่

The development of learning achievement by using dramatization of mathayom
suksa iii students from surao ban rai school

สุพิชฌาย์ วงศ์สกุลเพชร¹ นันทธร บรรจงปรุ² สุพจน์ เกิดสุวรรณ³

Supitcha Wongsakulpetch¹ Nanthon Bunjongparu² Suphot Koedsuwan³

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ วิทยาลัยปรัชญาและการศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

¹Student at Saint John's University. Master of Education (Curriculum and Learning Management) College of Philosophy and Education, Saint John's University

Corresponding author, E-mail: suphitcha.wong@gmail.com

^{2,3} อาจารย์ ดร. วิทยาลัยปรัชญาและการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

^{2,3} Lecturer, Ph.D., College of Philosophy and Education, Saint John's University

E-mail: ²nanthon.bun@gmail.com, ³supod123@hotmail.com

Received: July 29, 2020; Revised: July 1, 2021; Accepted: September 5, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร 2) เพื่อการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ การแสดงละคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด (\bar{x} =4.90 S.D.=0.31)

คำสำคัญ: การแสดงละคร, การจัดการเรียนรู้, ภาษาอังกฤษ

Abstract

The objectives of this research were two-fold 1) To make a comparison of learning between pre-test and post-test of Matthayom Suksa III to by English learning management by using drama ; and 2) To study satisfaction of student to English learning management by using drama. The sample consisted of 30 Mathayom Suksa III students from Surao Ban Rai School, obtained by purposive sampling technique. A sample was selected from student's cases were included as a sample. The employed research instrument comprised English lesson plans by using drama, assessing English for Communication skills by using drama, and assessing for satisfaction of student to learning management by using drama. The statistics used in data analysis were percentage, mean, and standard deviation.

Research findings were as follows: 1) Students from Surao Ban Rai School That is learned by English learning management musing drama with the value of significant at the .05 level different. 2) The satisfaction of Mathayomm Suksa III students from Surao Ban Rai School to English learning management using drama performance in the overall level was at the highest level of satisfaction (To make a comparison of learning between pre-test and post-test of Matthayom Suksa III to by English learning management by using drama ; and 2) To study satisfaction of student to English learning management by using drama. The sample consisted of 30 Mathayom Suksa III students from Surao Ban Rai School, obtained by purposive sampling technique. A sample was selected from student's cases were included as a sample. The employed research instrument comprised English lesson plans by using drama, assessing English for Communication skills by using drama, and assessing for satisfaction of student to learning management by using drama. Research findings were as follows: 1) English learning management by using drama performances to encourage English Communication Skills developed by the researcher its content validity of the test as shown by the IOC = 0.56 2) Students of 30 from Surao Ban Rai School That is learned by English learning management musing drama with the value of significant at the .05 level different. 3) The satisfaction of Mathayomm Suksa III students from Surao Ban Rai School to English learning management using drama performance in the overall level was at the highest level of satisfaction ($\bar{x}=4.90$ $S.D.=0.31$)

Keywords: Dramatization, Learning Management, English

บทนำ

ภาษาคือเครื่องมือที่มนุษย์ใช้สื่อสาร แต่ในขณะเดียวกันภาษา คือ ทักษะของชีวิตเป็นเสมือน กุญแจดอกสำคัญที่ไขประตูเปิดรับโอกาสใหม่ ๆ ทำให้เราก้าวเข้าไปสู่ความสำเร็จได้ (ตฤณภัทร โลหะพงศธร, 2561) ในกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” ดังนั้น ภาษาอังกฤษจัดเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้าง ไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขตภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของ ชาวอาเซียน เคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละคน (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2555) จากการสำรวจและจัดทำดัชนีวัดความรู้ภาษาอังกฤษในปี 2018 ของสถาบันสอนภาษาอังกฤษระดับโลก (สถาบันสอนภาษาอังกฤษ Education First) เปิดเผยผลการจัดอันดับความสามารถทางการใช้

ภาษาอังกฤษประจำปีซึ่งสำรวจจากคนจำนวน 1.3 ล้านคนจาก 88 ประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ผลการสำรวจพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในระดับต่ำ โดยประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 64 ของโลก ซึ่งลดลงจากอันดับที่ 53 ในปี 2560 จากการสำรวจดัชนีความสามารถทางภาษาอังกฤษ (EF English Proficiency Index) ปรากฏว่าในปี 2017 เวียดนามเลื่อนไปสู่ระดับ “ปานกลาง” อยู่ในอันดับที่ 34 จาก 80 ประเทศ ในขณะที่ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 53 ตามหลังเวียดนามอยู่ 19 อันดับ (กรุงเทพธุรกิจ, 2561) หากเปรียบเทียบในระดับภูมิภาคเอเชียด้วยกันประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 16 จาก 21 ประเทศ

มิน ทราน ผู้อำนวยการอาวุโสฝ่ายงานวิจัย กล่าวว่า “ผลสำรวจพบว่าในระยะเวลา 1 ปี อันดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยตกลงไป 11 อันดับ” และยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “การสำรวจดัชนีความสามารถทางภาษาอังกฤษแสดงให้เห็นว่าประเทศและบุคคลที่ลงทุนในการศึกษาภาษาอังกฤษ และตระหนักถึงความสำคัญของภาษา ซึ่งเป็นตัวผลักดันด้านการแข่งขันสู่การเป็นประเทศและบุคคลที่มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง (ปีปีซี ไทย, 2561) สอดคล้องกับคำกล่าวของ ปนัดดา ดิศกุล ที่ได้กล่าวไว้ช่วงหนึ่งของพิธีเปิดโครงการพัฒนาศักยภาพครูสอนภาษาอังกฤษภายใต้โครงการแบรนด์ซัมเมอร์แคมป์ 2018 (BRAND'S Tutor Summer Camp) ว่า “แม้ว่าจะมีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงระดับมัธยมศึกษาก็ตาม แต่พบว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่ ยังไม่สามารถนำทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไปประยุกต์ใช้เพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว โดยครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ซึ่งทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้โดยตรง จะต้องเพิ่มเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนสนใจ และเข้าใจในบทเรียนได้อย่างง่าย รวดเร็ว และมีความสุข” (บัลลังก์ โรหิตเสถียร, 2561) การพัฒนาภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นควรให้ความสำคัญกับ 3 สิ่ง คือ 1) การสอนภาษาอังกฤษควรใช้ภาษาอังกฤษในการสอน 2) ควรสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ให้มีการโต้ตอบ และฝึกฝนจริง ไม่ใช่การท่องจำไวยากรณ์ 3) ครูต้องส่งเสริมให้นักเรียนใช้สื่อภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน เช่น ข่าว หนังสือ และเพลง (ประชาชาติธุรกิจ, 2560) ซึ่งวิธีการสอนภาษาอังกฤษด้วยการใช้กิจกรรมที่น่าสนใจนั้นจะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสนุกสนานกับวิธีการสอนของครูได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากรูปแบบของกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูด เคลื่อนไหว ร่างกาย เกิดจินตนาการ รวมไปถึงการที่ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับผู้เรียนและครูซึ่งการแสดงละครเป็นกิจกรรมหนึ่ง ที่ผู้เรียนจะได้เกิดการเรียนรู้ตามที่กล่าวไว้ข้างต้น (Robin Schroeter, 2018) ได้นำเสนอเกี่ยวกับการแสดงละครสร้างสรรค์สำหรับเด็กว่าการแสดงละครจัดได้ว่าเป็นศิลปะที่ผู้แสดงต้องเต็มที่ที่สุดในทุก ๆ ด้าน ของผู้เรียน ทั้งทางด้านสติปัญญาและความคิด ด้านการแสดงอารมณ์แสดงความรู้สึกทั้งทางร่างกายและวาจา รวมไปถึงด้านการทำงานร่วมกันให้เกิดผลดีต่อสังคมอย่างเต็มที่ในฐานะนักแสดง ผู้เรียนมีโอกาที่จะได้สวมบทบาทหลากหลาย จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ เข้าใจถึงปัญหาและคุณค่าที่แท้จริงของตัวละครเหล่านั้น ซึ่งผู้เรียนอาจไม่เคยได้รับรู้มาก่อน นอกจากนั้นยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับการทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม เนื่องจากละครสร้างสรรค์ให้ความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้มากกว่าส่วนอื่น ๆ ครูผู้สอนจึงควรให้เวลากับชั้นเรียนตามที่เห็นว่าเหมาะสม ไม่ควรสร้างข้อจำกัดด้านเวลา ไม่ควรจะต้องรีบร้อน เมื่อมีนักเรียนในชั้นเรียนที่อยากจะเป็นคนดูแทนที่จะเข้าร่วมแสดงเพราะความอายหรือเพราะความกลัว ครูผู้สอนก็ไม่ควรไปบังคับเด็กแต่ควรหาวิธีชักจูงให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรมด้วยตัวเอง และไม่ว่าเวทียุติกัน ๆ ครูผู้สอนก็สามารถเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการเป็นผู้นำได้ โดยให้เด็ก ๆ ผลัดกันสวมบทบาทผู้นำกิจกรรม ส่วนครูก็ผันตัวเองมาเป็นหนึ่งในผู้ร่วมแสดงละครช่วยให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้เกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึก การแก้ปัญหาและความสัมพันธ์ ความเกี่ยวข้องกับผู้อื่น ประสบการณ์ที่ได้จากการแสดงการเล่นละคร ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองและพัฒนาการด้านความคิดและจินตนาการมากยิ่งขึ้น) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โกมล ศรีทองสุข (2563) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับละครสร้างสรรค์สู่การพัฒนาเด็ก ผลการวิจัยพบว่า ประสบการณ์ที่ได้จากการร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค์ ทำให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง มีความกล้าแสดงออก มีพัฒนาการด้านความคิดและจินตนาการ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมี

เหตุผลซึ่งเกิดจากการที่เด็กได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง อีกทั้งงานวิจัยของ สทาศัย พงศ์ศิริธู (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาศาสตร์และการปฏิบัติการสื่อสารการแสดง เพื่อส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม เรื่อง มหาตมะ บพพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การนำเสนอในรูปแบบของละคร และสื่อผสมของตะวันตก สามารถนำไปใช้เพื่อบูรณาการองค์ความรู้ให้เข้ากับการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้อีกทางหนึ่งด้วยการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการแสดงในรูปแบบละครเวที และยังสามารถเป็นตัวอย่างของเครื่องมือในการสื่อสารการแสดงสำหรับการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้าใจตลอดจนเป็นแนวทางในการลดปัญหาความขัดแย้งในสังคมและปลูกจิตสำนึกด้านคุณธรรมและจริยธรรมของคนในชาติไทยเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ดีของสังคมไทยในอนาคตได้ ดังที่ (ทิศนา แคมมณี, 2550) ได้กล่าวว่า “วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมาและสามารถทำให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเกิดความเข้าใจและจดจำเรื่องนั้นได้นาน”

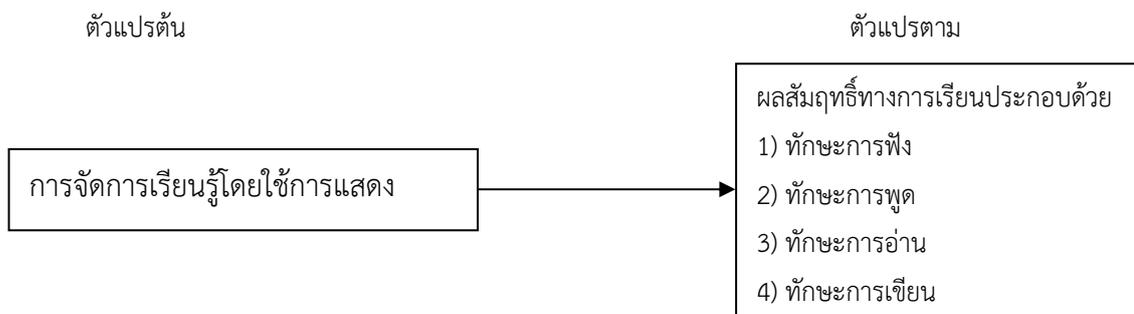
ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ดีขึ้นจากการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลินและผ่อนคลายความตึงเครียด ได้ฝึกทักษะต่าง ๆ ครบทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้การแสดงละครจึงเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้วิธีการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และบทละครที่กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบได้ ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครช่วยส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งในด้านความคิดและการปฏิบัติได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างแรงจูงใจที่ดีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนอีกด้วย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการใช้ การแสดงละคร

สมมติฐานงานวิจัย

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้อง นักเรียนทั้งหมด 60 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียนทั้งหมด 30 คน ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 9 แผน ๆ ละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 18 ครั้ง

2. แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร จำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาในการทดสอบคนละ 40 นาที

3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร 18 ข้อ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ พุทธศักราช 2561 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เสร็จแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้และประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา

จากแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 9 แผน ปรากฏว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นทั้งหมดมีค่าระหว่าง 0.50-1.00 โดยเฉลี่ยค่า IOC เท่ากับ 0.8 เมื่อเทียบระดับเกณฑ์คุณภาพอยู่ในระดับ ใช้ได้ ถือว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสม และผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครที่ผ่านการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองนำร่องโดยทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้การแสดงละครกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีรัตนโกสินทร์ ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร จำนวน 40 ข้อ โดยมีค่า IOC เท่ากับ 0.58 ซึ่งผู้วิจัยนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำคะแนนแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร มาวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) โดยได้ข้อสอบที่มีระดับความยากอยู่ระหว่าง 0.2-0.8 และค่าอำนาจจำแนกมีค่าตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป แล้วหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) โดยค่าระดับความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครทั้งฉบับ มีค่าเท่ากับ 0.76 ซึ่งถือได้ว่าอยู่ในระดับ พอใช้ สามารถนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้

ผู้วิจัยนำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้ การแสดงละคร ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบประเมิน ความสามารถในการนำไปใช้ของข้อคำถามแต่ละข้อ ปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้การแสดงละครที่สร้างขึ้นทั้งหมดโดยเฉลี่ยค่า IOC เท่ากับ 1.00 เมื่อเทียบระดับเกณฑ์คุณภาพอยู่ในระดับ ใช้ได้

ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร แบบทดสอบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร พร้อมทั้งชี้แจง จุดประสงค์ของรายวิชาและวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ดำเนินการ ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จัดกิจกรรมเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การ แสดงละครกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 9 แผน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 18 ครั้ง เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วผู้วิจัยจึงทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Post-test) จำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาในการทดสอบ คนละ 40 นาที กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

วิธีการทางสถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้นำคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร
2. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้ การแสดงละครโดยวิธีหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 1 โดยใช้การแสดงละคร ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ห้อง 1 โดยใช้การแสดงละคร โดยการทดสอบด้วยสถิติ T-test แบบ Dependent Sample

การทดสอบ	N	คะแนนของนักเรียน			t	sig
		คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.		
ก่อนเรียน	30	40	19.90	3.65	12.228	.000
หลังเรียน	30	40	25.13	3.84		

$p < .05$

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 1 โรงเรียน สุเหร่าบ้านไร่ ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครหลังเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร ดังตารางที่ 2 โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนเป็นข้อคำถามชนิดประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ

คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจมากที่สุด	คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจมาก
คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจปานกลาง	คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจน้อย
คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจน้อยที่สุด	

ตารางที่ 2 ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น		
	ค่าเฉลี่ย		การแปลความหมาย
ความพึงพอใจรวมด้านครูผู้สอน	4.90	0.31	พึงพอใจมากที่สุด
ความพึงพอใจรวมด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.90	0.31	พึงพอใจมากที่สุด
ความพึงพอใจรวมด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	4.67	0.53	พึงพอใจมากที่สุด

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจรวมของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า ความพึงพอใจรวมด้านครูผู้สอน และความพึงพอใจรวมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90, S.D.=0.31 แสดงว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด และลำดับสุดท้ายความพึงพอใจรวมด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67, S.D.=0.53 แสดงว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

สรุปและอภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การแสดงละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ มีผลการวิจัย ดังนี้

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ที่เรียนรู้ผ่านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนก่อนเรียน (\bar{X} = 19.90 S. D.=3.65) และคะแนนหลังเรียน (\bar{X} = 25.13 S. D.=3.84) ผลปรากฏว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด เมื่อพิจารณาเรียงลำดับค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านจากมากไปหาน้อย พบว่า ความพึงพอใจด้านครูผู้สอน และความพึงพอใจด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ (\bar{X} = 4.90 S. D.=0.31) และความพึงพอใจด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ (\bar{X} = 4.67 S. D.=0.53) เป็นลำดับสุดท้าย

อภิปรายผลการวิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การแสดงละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ในครั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายผลตามสมมติฐาน ซึ่งคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครสูงกว่าก่อนเรียน ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนฝึกซ้อมการแสดงละครโดยมีการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองหลังจากที่มีการเรียนรู้ผ่านบทเรียนตามบทบาทของตัวละครที่ตนเองได้รับมอบหมาย ซึ่งครูผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำ และให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนพบปัญหาในระหว่างฝึกซ้อมการแสดงละคร เมื่อฝึกซ้อมการแสดงละครเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูผู้สอนจึงให้นักเรียนนำเสนอผลงานการแสดงละครตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จงรัก ขาววาปี (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบโต้ตอบทางสรีระและแบบปกติ โดยพบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 78.08

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การแสดงละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ในการศึกษาวิจัยต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครมีเรื่องราวให้เลือกหลากหลาย จึงสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้กับนักเรียนในทุกระดับชั้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานและเพลิดเพลินกับการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ก่อนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร ครูผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ให้ละเอียด เนื่องจากการจัดการเรียนรู้มีวิธีการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน จึงอาจทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการเรียนได้
3. การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครมีลักษณะที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรเน้นกระบวนการกลุ่ม ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารและการทำงานร่วมกัน และจะนำไปสู่การช่วยกันแก้ปัญหาได้ดีและทำให้นักเรียนมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในรูปแบบที่แตกต่างกัน เพื่อประเมินข้อดีและข้อเสียของการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้นั้น ๆ
2. ควรคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของนักเรียนแต่ละคน เพื่อจะได้ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น โดยหากนักเรียนมีความรู้แตกต่างกัน ครูผู้สอนควรจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้เดิมด้วยการให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ
3. ควรคำนึงถึงระยะเวลาที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมเนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่ต้องใช้เวลาในการจัดกิจกรรมค่อนข้างมาก ครูผู้สอนจึงต้องบริหารเวลาในการทำกิจกรรมให้เหมาะสม ครูผู้สอนจึงควรเตรียมเครื่องมือให้พร้อมก่อนการจัดการเรียนการสอนทุกครั้ง

เอกสารอ้างอิง

- กรุงเทพมหานคร. (2561). ไขปัญหาทักษะ 'ภาษาอังกฤษ' คนไทย 'ร่วง' ซ้ำซ้อน เพราะอะไร?. สืบค้นเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2562. จาก <https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/865234>.
- โกมล ศรีทองสุข. (2563). ละครสร้างสรรค์สู่การพัฒนาเด็ก. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. 24 (ฉบับที่ 2). 127.
- จงรัก ขาววาปี และคณะ. (2559). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบโต้ตอบทางสรีระและแบบปกติ. *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 22 (ฉบับพิเศษ). 49-57.
- ตฤภัทร โลหะพงศธร. (2561). ความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในยุคดิจิทัล และก้าวต่อไปของ Wall Street English สืบค้นเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2562. จาก <https://adaybulletin.com/talk-guest-wall-street-english-17802>.

- ทศนา แคมมณี. (2550). รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. (พิมพ์ครั้งที่4). กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัลลังก์ โรหิตเสถียร. (2560). โครงการพัฒนาศักยภาพครูสอนภาษาอังกฤษ BRAND's Tutor Summer Camp. สืบค้น
เมื่อ 23 กุมภาพันธ์ 2563. จาก <https://www.moe.go.th/websm/2017/jun/335.html>.
- บีบีซี ไทย. (2561). ทำไมคะแนนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยจึงย่ำแย่มาติดกัน 8 ปีแล้ว. สืบค้นเมื่อ 23
กุมภาพันธ์ 2562. จาก <https://www.bbc.com/thai/thailand-46093794>.
- ประชาชาติธุรกิจ. (2560). EF ดัชนีภาษาอังกฤษไทยควรเพิ่มทักษะการสื่อสาร. สืบค้นเมื่อ 24 กุมภาพันธ์ 2562. จาก
<https://www.prachachat.net/facebook-instant-article/news-84893>.
- สทาศัย พงศ์หิรัญ. (2562). การศึกษาและปฏิบัติการสื่อสารการแสดง เพื่อส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม เรื่อง มหาตมะ
บพพระราชินีพณธิในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ*. 23 (ฉบับที่ 1). 37.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555). การการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคตของไทยในอาเซียน. สืบค้นเมื่อ
22 กุมภาพันธ์ 2562. จาก http://www.dla.go.th/upload/ebook/column/2013/5/2060_5264.pdf.
- Robin Schroeter. (2561). การแสดงละครสร้างสรรค์สำหรับเด็กที่กรุงเทพ. สืบค้นเมื่อ 26 กุมภาพันธ์ 2562. จาก
<https://robinschroeter.de/th/2018/12/24/การแสดงละครสร้างสรรค์>